

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 czerwca 2020 roku, wydanym w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., R. Ś.

i D. Ś. z udziałem (...) S.A. z siedzibą w L.

o ustanowienie służebności przesyłu, Sąd Rejonowy w Skierniewicach:

1. ustanowił na rzecz (...) S.A. z siedzibą w L. służebność przesyłu obciążającą część nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), obejmującej działki o numerach (...) dla których Sąd Rejonowy w Skierniewicach VII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), stanowiących własność Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) Sp. z o.o. w S. oraz część nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) obejmującej działkę (...), dla której Sąd Rejonowy w Skierniewicach VII Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), stanowiącej współwłasność Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) Sp. z o.o. w S., R. Ś. i D. Ś., której treścią jest prawo korzystania

z obciążonych nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonywania konserwacji, remontów, modernizacji, eksploatacji urządzeń przesyłowych wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren nieruchomości obciążonych zgodnie z mapą do ustalenia służebności gruntowych sporządzoną przez biegłego geodetę inż. M. C. z dnia 27 sierpnia 2015 r., wpisaną do ewidencji materiałów państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Urzędu Miasta S. Wydziału Geodezji, Kartografii i Katastru o numerze P. (...) .2015.607

w dniu 3 września 2015 r., stanowiącej integralną część postanowienia;

2. zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 58 336,65 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, opisanej w pkt 1. postanowienia;

3. oddalił wniosek w pozostałym zakresie;

4. nakazał pobrać od uczestniczki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skierniewicach kwotę 14 214,80 zł tytułem wynagrodzenia biegłych sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

5. stwierdził, że wnioskodawcy oraz uczestniczka postępowania ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych:

Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Budowlane (...) Sp. z o.o.

w S. jest właścicielem działek położonych w S. przy ul. (...) o numerach 143/1, 143/2, 143/3, 143/5, 143/6, 147/1, 147/2, 147/3, 147/4, 147/5, 147/6 dla której Sąd Rejonowy w Skierniewicach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz współwłaścicielem nieruchomości gruntowej położonej w S. przy ul. (...) o numerze 147/9 dla której Sąd Rejonowy w Skierniewicach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Budowlane (...) Sp. z o.o.

w S. nabyło przedmiotową nieruchomość 8 października 2004 r. Działki zostały zakupione w celu budowy domów jednorodzinnych

i wielorodzinnych. W 2011 r. zostały wydane decyzje w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla zabudowy jednorodzinnej mieszkaniowej na działkach (...).

Nad działkami nr (...) przechodzi linia 110 kV Odlewnia – (...) składająca się z przewodów oraz słupa kratowego oraz z przewodów i słupa w linii S. – W. i S. – G. linia 15 kV dwutorowa na wspólnym słupie. Uczestniczka

i jej poprzednicy prawni wykonywali na przedmiotowych nieruchomościach konserwacje, remonty modernizacje przedmiotowych urządzeń przesyłowych. Dokonywali wejścia na teren nieruchomości wnioskodawców. Obecność przedmiotowej infrastruktury na działkach stanowi ograniczenie w ich dowolnym zagospodarowaniu i użytkowaniu. Obecność urządzeń generuje konieczność ustalenia odległości od linii 15 kV i 110 kV: odległość pionowa od ziemi od 5,1 m do 5,85 m, odległość pionowa od łatwo dostępnej części budynków od 5,1 m do 5,8 m, odległość pionowa od podłogi, tarasu itp. od 5,1 m do 5,8 m, odległość pionowa od trudno dostępnych części budynku od 3,6 m do 4,3 m, odległość pionowa od dachów trudno zapalnych 3 m, odległość pionowa od dachów łatwo zapalnych 5 m, odległość pionowa od dachów łatwo zapalnych o szczególnym zagrożeniu pożarowym 10,6 m do 10,85 m, odległość pozioma od trudno dostępnej części budynku (...) m, odległość poziomej od łatwo dostępnej części budynku (...) m, odległość pozioma od gałęzi drzew od 3,5 m do 4,4 m, odległość od drzew na które można się wspiąć 2,1 m, odległość od drzew na które nie można się wspiąć 0,5 m, odległość drzew pod linią i obok linii – 3,35 m. L. energetyczne stanowią istotną przeszkodę przy wznoszeniu nowych budynków. Podczas trwania prac inwestycyjnych utrudnione jest stosowanie sprzętu budowlanego np. dźwigów, koparek itp. Prace przy urządzeniach energetycznych muszą być prowadzone w odpowiedni sposób, pod nadzorem osób wykwalifikowanych. Wyłączenie linii jest kosztowne. Wznoszenie budynku musi uzyskać zgodę właściciela linii energetycznych. Przedmiotowe działki mają obecnie charakter leśny. Wykluczona jest budowa budynków mieszkalnych bezpośrednio pod i między liniami 15 kV i 110 kV. Istnieje brak możliwości budowy pod i pomiędzy liniami w pasie około 19,35 m, należy odsunąć obiekty od skrajnych przewodów linii 15 kV o 5 m oraz od linii 110kV o 15 m. łącznie szerokość terenu na działkach (...) wyłączona z przyszłych inwestycji powinna wynosić około 39,35 m. Istnieją wytyczne zabraniające budowę w odległości 25 m od linii 110 kV i 15 m od linii 15 kV.

L. 110 kV relacji S. – Odlewnia została wybudowana w 1954 r. na słupach drewnianych, w roku 1990 przeprowadzono jej modernizację po przeprowadzeniu procedury związanej z inwestycją i po wydaniu decyzji wydanej przez Urząd Miejski w S. z 23 stycznia 1989 r. o zajęciu nieruchomości w celu przeprowadzenia budowy linii 110 kV relacji Odlewnia – (...)

L. 15 kV jest obecnie linią dwutorową. Pierwotnie była linią jednotorową, wybudowaną jako linia S. – D. – G.. L. została wybudowana w 1949 r. W 1968 r. przeprowadzono remont linii. W 1983 r. do istniejącej linii do G. została dobudowana linia relacji S. – W. na podstawie decyzji Urzędu Miejskiego w S. z 30 maja 1985 r. razem z dobudową drugiego toru linii 15 kV S. – W. został przeprowadzony remont linii S. – G..

R. Ś. i D. Ś. w oświadczeniu z dnia 22 stycznia 2013 r. dokonali cesji na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) Sp. z o.o. w S. wszelkich praw do wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na części nieruchomości wspólnej, obejmującej działkę (...) w S. przy ul. (...) oraz prawa do wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości przez (...) S.A. Oddział (...) w Ł..

Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Budowlane (...) Sp. z o.o. w S. oraz (...) S.A. Oddział (...) w Ł. prowadzili od lipca 2010 r. negocjacje w przedmiocie ustanowienia służebności przesyłu na przedmiotowych działkach i wypłaty jednorazowego wynagrodzenia.

Pismem z dnia 28 grudnia 2011 r. Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Budowlane (...) Sp. z o.o. w S. wzywało (...) S.A. Oddział (...) w Ł. do zawarcia ugody w sprawie odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości znajdujących się w S. przy ul. (...) o numerach 143/1, 143/2, 147/1, 147/2, 147/9. Przeprowadzone negocjacje nie doprowadziły do zakończenia sporu, gdyż nie ustalono wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu.

W 1958 r. zostało wydane zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki o likwidacji Centralnego Zarządu (...) i powołaniu Krajowego Zjednoczenia (...) oraz utworzeniu wielozakładowych przedsiębiorstw państwowych – zakładów energetycznych okręgów. Poprzednik prawny uczestnika o nazwie Zakład (...) – Województwo z siedzibą

w Ł. wszedł na mocy w/w zarządzenia w skład Zakładów (...) z siedzibą w W., które było przedsiębiorstwem państwowym wielozakładowym. Na podstawie zarządzenia nr 16 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1975 r. dokonano zmiany nazwy „Zakładu (...) – Województwo” na Zakład (...). Na podstawie Zarządzenia Ministra Przemysłu nr 14/ORG/89 z dnia 16 stycznia 1989 r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) z siedzibą w Ł.. W 1993 r. przekształcono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) z siedzibą w Ł. w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa

o nazwie Zakład (...) SA z siedzibą w Ł. W grudniu 2008 r. w/w przedsiębiorca zmienił nazwę na (...) S.A. z siedzibą w Ł. W dniu 31 sierpnia 2010 r. nastąpiło połączenie przez przejęcia majątku (...) S.A. ze spółką przejmującą (...) S.A. z siedzibą w Ł..

Wynagrodzenie z tytułu ustanowienia służebności przesyłu na nieruchomości ujawnionej w księdze wieczystej (...) wynosi

32 522,12 zł. Wynagrodzenie z tytułu ustanowienia służebności przesyłu na nieruchomości ujawnionej w księdze wieczystej (...) wynosi

18 891,05 zł. Wynagrodzenie z tytułu ustanowienia służebności przesyłu na nieruchomości ujawnionej w księdze wieczystej (...) wynosi

6 923,48 zł.

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone do akt sprawy dowody z dokumentów, uznając je za w pełni wiarygodne.

W większości były to dokumenty związane z przebiegiem i powstaniem linii 15 kV i 110 kV jak również dokumenty związane z następstwem prawnym uczestnika. Za wartościowy materiał dowodowy Sąd Rejonowy uznał też opinie biegłych z zakresu instalacji elektrycznych i geodety oraz rzeczoznawcy majątkowego. Opinie były wyczerpująco uzasadnione, uzupełniane

w odpowiedzi na zastrzeżenia uczestników postępowania. Zarówno w opinii biegłego z zakresu instalacji elektrycznych, jak i biegłego do spraw szacowania nieruchomości znalazły się odpowiedzi na wszystkie postawione pytania,

a opinie same w sobie są logiczne, jasne i wyczerpujące.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, że wniosek o ustanowienie służebności przesyłu za jednorazowym wynagrodzeniem jest uzasadniony. W odniesieniu do odcinka linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV nie doszło do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Załączona dokumentacja, częściowo nieczytelna, wskazuje na decyzję z 30 maja 1985 r., w której zatwierdzono plan realizacyjny linii średniego napięcia 15 kV. W ocenie Sądu Rejonowego, dopiero od tej daty można mówić o utworzeniu przedmiotowej linii w ostatecznym kształcie i rozpoczęciu jej eksploatacji, w konsekwencji również o początku biegu trzydziestoletniego terminu zasiedzenia. Za nieuzasadniony Sąd Rejonowy uznał również zarzut posiadania skutecznego tytułu prawnego

w odniesieniu do linii 110 kV. Usytuowanie urządzeń elektroenergetycznych na działkach wnioskodawców stanowi dla nich znaczące utrudnienie. Wnioskodawczyni, będąca Spółką zajmującą się budową domów wielorodzinnych i jednorodzinnych planuje budowę takich budynków na przedmiotowych działkach. Jak wskazał biegły z zakresu instalacji elektrycznych proces budowy z uwagi na istnienie linii 15 kV i 110 kV będzie znacząco utrudniony a w niektórych miejscach niemożliwy. Decyzja o zajęciu nieruchomości pod budowę linii 110 kV nie może być skuteczna w odniesieniu do stwierdzonego prawa własności przedmiotowej nieruchomości. Przy uwzględnieniu tak daleko idących utrudnień w związku z istnieniem urządzeń elektroenergetycznych, powoływanie się na taki dokument stanowiłoby zdaniem Sądu Rejonowego naruszenie zasad współżycia społecznego i społeczno – gospodarczego przeznaczenia prawa. Sąd I instancji wskazał, że nie bez znaczenia jest też okoliczność, że pomiędzy stronami trwały negocjacje w przedmiocie ustanowienia służebności, które nie powiodły się z uwagi na rozbieżne stanowiska stron co do wysokości jednorazowego odszkodowania. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Rejonowy ustanowił służebność przesyłu o treści opisanej w sentencji postanowienia i zasądził tytułem jednorazowego wynagrodzenia kwotę 58 336,65 zł, wynikającą z opinii biegłego, na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Budowlanego (...) Sp. z o.o.

w S. z uwagi na dokonaną przez pozostałych wnioskodawców cesję. W pozostałym zakresie wniosek o wynagrodzenie został oddalony jako niewykazany. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy oparł na zasadzie art. 520 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik postępowania (...) S.A., zaskarżając je w zakresie ustanawiającym służebność przesyłu i zasądzającym od uczestnika kwotę 58 336,65 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu oraz kwotę 14 214,80 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, tj. w pkt. 1., 2. i 4. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 233 k.p.c. polegające na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów poprzez:

a) pominięcie zeznania świadków: W. K. i B. U. i A. P. w zakresie wskazania pierwotnej daty posadowienia urządzeń elektroenergetycznych w postaci linii o napięciu 110 kV oraz linii 15 kV na nieruchomości obecnie we władaniu wnioskodawców,

b) pominięcie dowodu w postaci decyzji znak G.8221/3/2/89 wydanej na podstawie art.75 ust. 1 i 2 art. 79 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości wydanej Kierownika Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntami w S. (z zapisem o ostateczności w/w decyzji w dniu 17.02.1989 r.) wskazującej na posiadanie przez uczestnika tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości obecnie w posiadaniu wnioskodawców,

c) uznanie za rzetelną i prawidłową opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego M. J., w sytuacji gdy, kwestionowana przez uczestnika, opinia zawiera szereg niejasności i błędów w zakresie przyjętej do wyceny metody, sposobu dokonania poszczególnych ustaleń i obliczeń składników wynagrodzenia a także w zakresie ustalenia współczynnika korzystania z nieruchomości, które uniemożliwiają zastosowanie opinii do ustalenia wysokości wynagrodzenia zgodnie z wnioskiem,

- art. 292 k.c. w zw. art. 172 § 2 k.c. z zw. z art. 305⁴ k.c. poprzez uznanie, iż uczestnik korzystał z nieruchomości wnioskodawców bezprawnie, a nadto

w złej wierze, podczas gdy uczestnik posiada tytuły prawne do korzystania

z nieruchomości zarówno w zakresie odpowiadającym treścią służebności przesyłu, który nabył w drodze zasiedzenia, jak również na skutek wydania decyzji znak G.8221/3/2/89 wydanej na podstawie art.75 ust. 1 i 2 art.79 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości.

W świetle tak postawionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonej części poprzez oddalenie wniosku, zasądzenie od wnioskodawców na rzecz uczestnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawcy wnieśli o jej oddalenie.

Sad Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie odniósł się tego, co było przedmiotem sprawy, bądź gdy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony (uczestnika) por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC z 2000 r. z. 1, poz. 22 , wyrok tego Sądu z dnia 17 listopada 1999 r., III CKN 450/98, OSNC

z 2000 r. z. 5, poz. 97 oraz wyrok tego Sądu z dnia 13 lutego 2014r., II PK 129/13, LEX nr 1441272). Nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi także w przypadku dokonania przez sąd pierwszej instancji oceny prawnej żądania bez ustalenia podstawy faktycznej, co wymagałoby poczynienia kluczowych ustaleń po raz pierwszy w instancji odwoławczej. W

takiej sytuacji uzasadnione jest uchylenie orzeczenia ze względu na respektowanie uprawnień stron (uczestników) wynikających z zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012r., I CZ 168/12, OSNC 2013, nr 5, poz. 68 i z dnia 23 września 2016r., II CZ 73/16, niepublikowane). Brzmienie art. 386 § 4 k.p.c. wskazuje, że nie zachodzi obowiązek prowadzenia przez sąd II instancji postępowania zmierzającego do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał rozważenia poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, jak również, gdy nie dokonał oceny przeprowadzonych dowodów i pominął mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie meritum sporu dowody zawnioskowane przez strony dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Konieczne staje się wówczas wydanie orzeczenia przewidzianego w art. 386 § 4 k.p.c., ponieważ ocena po raz pierwszy poddanych przez strony pod osąd żądań i zarzutów oraz twierdzeń i dowodów zgłoszonych na ich poparcie, a następnie wydanie orzeczenia co do istoty sporu, ograniczyłyby merytoryczne rozpoznanie sprawy do jednej instancji.

W przypadku ocenianego rozstrzygnięcia w oczy rzuca się, że treść rozstrzygnięcia nie koresponduje z podstawą faktyczną, a sama podstawa faktyczna nie została ustalona według stanu na dzień zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Zaskarżone postanowienie zawiera ustanowienie służebności obciążającej dwie nieruchomości, które zostały uregulowane w księgach wieczystych (...). Tymczasem z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji wynika, że Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Budowlane (...) Sp. z o.o.

w S. jest właścicielem działek położonych w S. przy ul. (...) o numerach m.in. 143/1, 143/2, 147/1, 147/2, dla których Sąd Rejonowy w Skierniewicach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz współwłaścicielem nieruchomości gruntowej położonej w S. przy ul. (...) o numerze 147/9 dla której Sąd Rejonowy w Skierniewicach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Przy czym ustalenie to jest prawidłowe w zakresie przedmiotu własności (rzeczywiście są trzy nieruchomości), ale nie uwzględnia aktualnego kręgu właścicieli. Z materiału dowodowego, w tym odpisów ksiąg wieczystych spornych nieruchomości wynika, że w 2015 roku założono księgę wieczystą nr (...), obejmującą swym zakresem działki nr (...). Właścicielem tej nieruchomości jest W. L., nie natomiast, jak to wynika z treści zaskarżonego orzeczenia, Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Budowlane (...) Sp. z o.o. w S.. Nadto

z odpisu księgi wieczystej nr (...) wynika, że współwłaścicielami nieruchomości są nie tylko podmioty występujące po stronie wnioskodawców, ale także A. i D. L. – co do 1/7 części, T. oraz K. K. – co do 1/7 części, P. K. i E. L. – co do 1/7 części, a także W. L. – co do 1/7 części. Aktualny stan prawny nieruchomości uwzględnił biegły geodeta, którego opinią posłużył się Sąd Rejonowy. Niestety Sąd ten nie dostrzegł zmian stanu własności, uwzględniając wniosek o treści aktualnej w roku 2011 (na dokumentach z tego okresu oparto żądanie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu). W konsekwencji tego stanu rzeczy, Sąd I instancji zignorował prawa właścicieli obciążanych nieruchomości. Osoby te w ogóle nie były uczestnikami niniejszego postępowania. Wynagrodzenie za ustanowienie służebności zasądzono w całości na rzecz wnioskującego Przedsiębiorstwa (także za obciążenie nieruchomości będących własnością innych podmiotów).

Powyższe uchybienia dotyczą „tylko” kręgu współwłaścicieli i zgodności orzeczenia z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia i stanem prawnym nieruchomości. Niestety istotne wadliwości dotknęły samej istoty przedmiotu postępowania. Z sentencji orzeczenia wynika, że Sąd Rejonowy ustanowił jedną służebność przesyłu, co jest rozwiązaniem niedopuszczalnym, jeśli wziąć pod uwagę, że chodzi o dwie linie przesyłowe, które nie obciążają wszystkich przedmiotowych nieruchomości (linia 15 kV przebiega tylko nad nieruchomością z KW (...)). Nie można też zgodzić się z przyjęciem, niezależnie od liczby linii przesyłowych, że dwie lub więcej nieruchomości będzie obciążonych jedną służebnością przesyłu. Takie podejście pozostaje

w sprzeczności z treścią art. 305¹ k.c. w zw. z art. 285 k.c., przewidującego obciążenie jednej nieruchomości. Zgodnie z art. 46 § 1 k.c. nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty). Pojęcie nieruchomości w prawie polskim powszechnie utożsamiane jest z objęciem danego gruntu jedną księgą wieczystą. Popelniając opisane przed chwilą błędy, Sąd Rejonowy odwołał się do żądania niewłaściwie sprecyzowanego wniosku o ustanowienie służebności przesyłu. W niniejszej sprawie mamy więc do czynienia z brakiem właściwego określenia żądania wniosku, które uniemożliwiało prawidłowe rozpoznanie sprawy. Już sam ten fakt dyskwalifikuje

kontrolowane orzeczenie, gdyż nieprecyzyjne określenie żądania może oznaczać nieustalenie istoty sprawy i jej nierozpoznanie (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2015 roku, V CZ 26/15, LEX nr 1764822).

Rację ma także skarżący, że Sąd I instancji nie odniósł do zarzutu posiadania przez przedsiębiorstwo przesyłowe skutecznego tytułu do korzystania z obciążonego gruntu w zakresie linii 110 kV w postaci prawomocnej decyzji z 23 stycznia 1989 r. W uzasadnieniu takiej argumentacji uczestnik powoływał się na załączoną do odpowiedzi na wniosek decyzję znak G.8221/3/2/89 wydaną na podstawie art.75 ust. 1 i 2 art.79 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości

(z zapisem o ostateczności w/w decyzji w dniu 17.02.1989 r.). Przywołany przepis art.75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości, dawał jednostkom i osobom zobowiązanym do wykonywania czynności związanych z eksploatacją i konserwacją przewodów i urządzeń, prawo wstępu na nieruchomość oraz dostępu do tych przewodów i urządzeń.

W uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 8 kwietnia 2014r., III CZP 87/13, Sąd Najwyższy wskazał, że ustanowienie służebności przesyłu jest możliwe tylko wówczas, gdy przedsiębiorca nie posiada tytułu prawnego niezbędnego dla wykonywania ciężących na nim obowiązków związanych z własnością urządzeń przesyłowych.

W przypadku posiadania decyzji administracyjnej ograniczającej własność, nie ma konieczności ustanawiania służebności przesyłu, gdyż przedsiębiorca może na podstawie decyzji oraz przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami wykonywać czynności związane z konserwacją, remontami i usuwaniem awarii. Ustanowienie służebności przesyłu jest w takim przypadku zbędne, gdyż tworzyłoby dodatkowy tytuł prawny.

Co do podnoszonego przez skarżącego zarzutu zasiedzenia linii 15 kV, Sąd Rejonowy wskazał, że linia 15 kV jest obecnie linią dwutorową. Pierwotnie była linią jednotorową, wybudowaną jako linia S. – D. – G.. L. została wybudowana w 1949 r. W 1968 r. przeprowadzono remont linii. W 1983 r. do istniejącej linii do G. została dobudowana linia relacji S. – W. na podstawie decyzji Urzędu Miejskiego

w S. z 30 maja 1985 r. razem z dobudową drugiego toru linii 15 kV S. – W. został przeprowadzony remont linii S. – G.. Tak poczynione ustalenia są jednak niewystarczające jednak dla przyjęcia, że przebieg linii po remoncie nie pokrywa się z jej pierwotnym przebiegiem. W związku z tym wniosek Sądu Rejonowego że rok 1985 to data od której można zacząć liczyć bieg terminu zasiedzenia, gdyż dopiero od tej daty można mówić o utworzeniu przedmiotowej linii w ostatecznym kształcie i rozpoczęciu jej eksploatacji był w okolicznościach niniejszej sprawy przedwczesny.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zachodzi potrzeba uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Zakres i charakter stwierdzonych uchybień oznacza nierozpoznanie istoty sprawy. W pierwszej kolejności zadbać należy

o doprecyzowanie wniosku w zakresie liczby i zakresu służebności. Wniosek w aktualnym stanie nie nadaje się do uwzględnienia, nie może stanowić podstawy ustanowienia służebności przesyłu ani zasądzenia wynagrodzenia.

W zależności od stanowiska wnioskodawcy w grę wchodzić może uzupełnienie materiału dowodowego z opinii biegłych. Także dopiero po doprecyzowaniu wniosku można rozpoznać zarzuty przedsiębiorstwa przesyłowego dotyczące posiadania tytułów prawnych, które niweczą żądanie ustanowienia służebności przesyłu. Oczywiście postępowanie toczyć się może po uzupełnieniu kręgu uczestników postępowania. Wszyscy właściciele nieruchomości, które mogą zostać obciążone służebnością przesyłu muszą być uczestnikami postępowania (art. 510 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji jest bezcelowe.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Skierniewicach pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.